

Arrest

nr. 308 853 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 10 augustus 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 11 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 26 januari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 31 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U verklaart op 02/01/1378 (22/03/1999) te zijn geboren in het dorp [S.] (district Khogyani, provincie Nangarhar, Afghanistan). U woonde

er tot aan uw verhuis naar Kaboel. Uw primaire bezigheid was naar school gaan. Uw vader was vroeger kolonel in het leger. Hij stierf zo'n 14 jaar geleden een natuurlijke dood.

Uw broer [A.W.] werkte voor de nationale politie in de academie van Maidan Wardak. Hij stond er in voor faciliteiten en onderhoud. Hij had zijn eigen lijfwachten. Uw broer [O.] werkte op dezelfde academie als politieagent.

Op een avond bezochten zes taliban uw huis. Ze zeiden dat uw broers moesten stoppen met hun werk en vertrokken dan. U contacteerde uw broers, maar zij bleven hun jobs uitoefenen.

Zo'n week later kwam de taliban opnieuw naar uw huis. Deze keer waren ze met drie man, onder hen [H.] en zijn neef [I.]. De taliban sloegen en schopten u en vroegen waarom uw broers nog niet met hun werk waren gestopt. Ze namen u mee. Toen ze met u aan het huis van de malek passeerden vroeg uw oom hen om met de malek te praten. De malek en de andere ouderen overtuigden de taliban om u niet mee te nemen. U contacteerde uw broers opnieuw. Zij beslisten dat jullie het dorp moesten verlaten. Met heel het gezin vertrokken jullie vier dagen later naar Kaboel.

Enige tijd later kreeg u telefoon van de taliban. Ze zeiden dat u ontsnapt was uit het dorp, ze beweerden u eender waar te kunnen vinden en heel jullie familie dan te zullen vermoorden.

U woonde ongeveer acht maanden in Kaboel toen u [I.] zag staan aan een winkel. Uw broers besloten daarna dat u het land moest verlaten.

U vertrok anderhalve à twee maanden later uit Afghanistan en kwam voor de machtsovername in België aan. Tijdens de machtsovername verloren [A.W.] en [O.] hun werk. Twee maanden na de machtsovername verhuisden ze van Kaboel terug naar [S.].

Drie à vier maanden later was uw broer [A.W.] onderweg van de bazaar naar huis toen hij doodge-schoten werd. Jullie vermoedden dat de daders taliban waren.

Een dag later vond de begrafenis plaats. Uw broer [O.] was er niet bij en is sinds die dag vermist. Vermoedelijk ontvoerde iemand hem.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart en paspoort; een foto met uw broers [O.] en [A.W.]; een certificaat van uw vader; benefietsdocumenten betreffende de dood van uw vader; de badges van [O.] en [A.W.]; foto's van [O.] en [A.W.] op hun werk; certificaten van [O.] en [A.W.]; foto's van uw sociale activiteiten in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS besluit dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan gehecht worden. Uw verklaringen kunnen namelijk niet overtuigen.

Zo legt u op verschillende momenten tegenstrijdige verklaringen af over het eerste incident met de taliban. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u namelijk dat de taliban uw familie bedreigde met een brief. U verklaart letterlijk dat "in de brief stond" dat uw broers moesten stoppen met hun werk, dat zij dat niet deden en "geen aandacht gaven aan de brief" (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2-3, vraag 5). Over het interview op de DVZ bevraagd stelt u op het CGVS meteen dat er een misverstand plaatsvond. U verklaart dat er geen brief is geweest, maar een verbale boodschap (CGVS, p. 3, punt 6). Die uitleg kan, gezien de hierboven aangehaalde bewoordingen op de DVZ, niet overtuigen. Doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt u wat betreft dit eerste incident niet meer over een dreigbrief, maar altijd over een huisbezoek en een persoonlijk verbaal contact (CGVS, p. 11-12, punt 133 en 148-151). Van een verzoeker van internationale bescherming wordt verwacht dat hij ten allen tijde consistent is in de toelichting zijn vluchtmotieven. Dat uw

verklaringen vanop de DVZ niet stroken met uw verklaringen vanop het CGVS wat betreft dit eerste incident, ondermijnt meteen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook wat betreft het tweede huisbezoek van de taliban legt u tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart namelijk eerst dat – toen de taliban aanstalten maakten om u mee te nemen – de malek naar jullie is gekomen nadat uw oom hem op de hoogte had gebracht (CGVS, p. 11, punt 135). Later, erop gewezen dat uw oom wel heel snel heeft gehandeld, stelt u dat de taliban u al hadden meegenomen. Toen jullie het huis van de malek, op vijftien minuten gelegen van het uwe, passeerden vroeg uw oom de taliban om met de malek te spreken. Waar u dus de eerste keer doet uitschijnen dat de malek tot bij jullie kwam om met de taliban te spreken, verklaart u een volgende keer dat jullie zelf bij de malek passeerden. Ook hier moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet eenduidig zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van dit incident uiteraard niet ten goede komt.

Daarna zouden jullie zijn verhuisd naar Kaboel. Hierover moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover vragen oproepen. De taliban had jullie huis nu al twee keer bezocht en had duidelijk gemaakt dat zij ernstig waren in hun eisen dat uw broers met hun werk moesten stoppen. Bovendien hebben zij de controle over uw dorp. In die mate zelf dat er aan hen verschillende belastingen werden betaald en dat zij de de facto politie van het dorp waren (CGVS, p. 7, punt 77-81). Dat jullie in die context op klaarlichte dag, met minstens acht personen en een vrachtwagen, slechts vier dagen na hun bezoek, het dorp verlieten is zeer opmerkelijk. Dat u hierop gewezen verklaart dat de taliban overdag niet veel aanwezig was in het dorp doet deze vaststelling niet teniet (CGVS, p. 14, punt 171-173). Zeker niet gezien uw eerdere verklaringen over de controle die de taliban over het dorp had.

Voorts moet worden opgemerkt dat u een gebeurtenis waaraan u tijdens uw persoonlijk onderhoud veel belang aan hechtte op de DVZ niet eens vermeldde. Hierdoor bent u ook niet consistent betreffende de beslissing die genomen werd dat u het land moest verlaten. Op de DVZ vertelt u dat u telefoontjes kreeg van de taliban, met doodsb bedreigingen. Toen u dat aan uw broers vertelde hebben zij u aangeraden het land te verlaten, wat u ook deed (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2-3, vraag 5). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u op het CGVS slechts over één telefoontje sprak, u veranderde erna zelfs van nummer (CGVS, p. 15, punt 186). Dat u het op de DVZ dan over meerdere telefoontjes had, ondermijnt de geloofwaardigheid van die gebeurtenissen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u op de DVZ niets aanhaalt over het daarna nog hebben gezien van [I.] (CGVS, p. 11 en 14, punt 137 en 180). Volgens uw verklaringen op het CGVS werd hierdoor besloten dat u het land moest verlaten (CGVS, p. 11, punt 137), en dus niet door de telefoontjes, enkelvoud of meervoud, die er zouden geweest zijn. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de vervolging ten aanzien van uw familie die u aanhaalt verder ondermijnd door de beslissing van uw broers om na de overname terug te verhuizen naar jullie geboortedorp. Het is net daar dat de taliban jullie familie heeft aangesproken en bedreigd (CGVS, p. 11, punt 133-137), in een dorp waar zij overigens ook voor de machtsovername al de controle hadden (CGVS, p. 7, punt 77). De beslissing om Kabul te verlaten en terug te keren naar het dorp waar de lokale taliban op zoek was naar uw broers, komt in dat licht vreemd over. Dit klemmt des te meer daar u inroept dat jullie in het verleden nooit ingingen op de eisen van de taliban. Dit ondergraaft eens te meer uw relaas.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het CGVS sterke indicaties heeft om uit de documenten die u neerlegt af te leiden dat uw broer [A.W.] niet is vermoord, 5 à 6 maanden na de overname, zoals u verklaart in het kader van uw asielmotieven. U verklaart dat het [A.W.] was die u deze documenten heeft doorgestuurd via WhatsApp (CGVS, p. 12, punt 142 en 147). U hebt de documenten op de dag van uw persoonlijk onderhoud zelf in papieren versie ingediend. De bestandsnaam van de stukken staat bij de meeste documenten bovenaan aangegeven. Wanneer men via WhatsApp documenten download bestaat het standaardformaat voor de bestandsnaam onder andere uit de datum waarop het bestand is doorgestuurd. Dit blijkt uit informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Bij de documenten die u neerlegt is deze datum 24 december 2022, meer dan een jaar na de machtsovername dus. Gezien u verklaart dat uw broer [A.W.] u via WhatsApp deze stukken heeft doorgestuurd doet deze vaststelling dus vragen rijzen. Het CGVS erkent evenwel dat de bestandsnaam ook door de gebruiker aangepast zou kunnen geweest zijn. Maar dat dit iemand de bestandsnamen van al deze stukken in het standaardformaat zou laten maar dan wel de datum zou manipuleren op een manier die nadelig is voor het dossier, houdt weinig steek. Bovenstaande vaststelling doet dan ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dood van uw broer [A.W.].

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw en broer vermoord werd en uw andere broer vermist is. Uit de bovenstaande geloofwaardigheidsanalyse blijkt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas dat uitmondde in de dood van uw ene broer en de verdwijning van uw andere broer. Nu er daarenboven ook sterke indicaties zijn dat uw 'vermoorde' broer effectief nog leeft, kan ook geen geloof meer worden gehecht aan de omstandigheden van de beweerde verdwijning van uw andere broer. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de situatie van uw broers en de aanloop daarna toe, toont u de problematische situatie waarin deze laatsten zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zoals hierboven aangehaald kan aan uw relaas daarover geen geloof worden gehecht. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Documenten dienen trouwens neergelegd te worden om een geloofwaardig asielaanvraag te ondersteunen, zij kunnen op zichzelf geen ongeloofwaardig relaas herstellen. De kopieën van uw identiteitskaart en uw paspoort kunnen hoogstens elementen van uw identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie; Uit één foto met uw beweerde broers kan niet afgeleid worden dat het effectief uw broers zijn of dat uw verklaringen over hen en hun jobs waarachtig zijn; U legt een certificaat neer van uw vader. Dat het vak waarin zijn naam zou moeten ingevuld zijn blanco werd gelaten, roept vragen op. Los daarvan kan dit document op zich niet aantonen dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt of een reëel risico op ernstige schade loopt; U legt een benefietsdocument neer van de dood van uw vader. Dit stuk zou moeten staven dat uw vader overleden is. Dit wordt niet meteen betwist. Wat betreft de badges, foto's en certificaten van uw broers [A.W.] en [O.] moet worden opgemerkt dat uit deze documenten niet kan afgeleid worden dat zij uw broers zijn of dat zij effectief deze jobs uitvoerden. Noch kan puur op basis van deze documenten geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer; Uw foto's over uw sociale activiteiten in België beperken zich tot foto's van tijdens een etentje met kennissen. Op basis hiervan kan niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_

Report Afghanistan Key Socio Economic Indicators Forcuz Kabul Citry Mazar Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheids-beginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij is tevens van oordeel dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Voor wat betreft de vluchtelingenstatus, betoogt verzoeker dat verweerder onvoldoende redenen heeft om de geloofwaardigheid van zijn asielsrelaas in vraag te stellen. Hij stelt dat op basis van de objectieve

beschikbare informatie over Afghanistan en zijn eenduidige en coherente verklaringen er genoeg elementen zijn om de vrees voor vervolging bij een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. In dat geval stelt hij dat ook rekening dient te worden gehouden met het bepaalde in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat het CGVS vanuit een negatief uitgangspunt vertrekt en dat er geen afweging wordt gemaakt van de elementen die een vrees aantonen ten opzichte van de elementen die een dergelijke vrees niet ondersteunen.

Meer concreet stelt verzoeker vooreerst dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbare profiel. Hij wijst erop dat hij altijd in zijn kleine dorp is opgegroeid en nooit iets anders heeft gekend, alsook dat hij zijn hele leven in een onveilige omgeving heeft geleefd. Er kan, volgens verzoeker, op basis van dit profiel niet worden verwacht dat hij een spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal zou kunnen geven zoals een hoger opgeleid en meer sereen persoon dit kan. Hij is daarom van oordeel dat er een veel te strenge en subjectieve beoordeling werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat verder in op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Inzake de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen inzake het al dan niet ontvangen van een dreigbrief van de taliban, wijst verzoeker er op dat hij deze fout in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) spontaan heeft rechtgezet. Hij betoogt dat asielzoekers onder grote druk, stress en angst kunnen staan en dat zij regelmatig worden geconfronteerd met taal- en cultuurbarrières. Niet alle inconsistenties in het asielrelaas dienen noodzakelijk het gevolg te zijn van een opzettelijke bedoeling om de autoriteiten te misleiden. Hij wijst er nog op dat de omstandigheden bij het eerste interview bij de DVZ vaak moeilijk en slordig zijn en dat asielzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten beknopt samen te vatten. Bovendien hebben zij geen juridische vertegenwoordiging bij hun eerste interview waardoor het onmogelijk is om te controleren hoe dit is verlopen. Verzoeker stelt verder dat er geen tegenstrijdigheid bestaat in zijn verklaringen omtrent de interventie door de malek. Het betreft slechts een misverstand, doordat geen rekening wordt gehouden met zijn kwetsbaar profiel en zijn moeilijkheden om zijn ervaringen onder woorden te brengen. Hij stelt zich slecht te hebben uitgedrukt en dat hij bedoelde dat de malek inderdaad was gekomen, zonder echter expliciet te hebben gezegd dat hun ontmoeting bij hem thuis had plaatsgevonden. Hij bedoelde dat, toen hij werd meegenomen door de taliban, de malek hiervan op de hoogte was en hen benaderde toen zij langs het huis van de malek kwamen. Hij wijst op de intense angst die hij kende ten tijde van de gebeurtenissen en betoogt dat dit een impact kan hebben op het geheugen. Hij voegt hieraan toe ook de mogelijkheid van een vertaalfout niet uit te sluiten. Hij betreurt nog dat er tijdens het interview niet op deze *'tegenstrijdigheid'* werd gewezen zodat hij dit punt verder kon toelichten. Aldus heeft verweerder volgens hem verzaakt aan de verplichting krachtens artikel 17, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Waar verweerder het nog onwaarschijnlijk vindt dat hij overdag zijn dorp zou hebben verlaten om naar Kaboel te gaan, nu zijn dorp onder de controle van de taliban stond, voert verzoeker aan dat het algemeen bekend is dat de taliban alleen 's nachts actief zijn in dorpen die onder hun controle staan. Hij wijst erop dat *"in het centrum van het district, waar ik in de vrachtwagen stapte, [...] het erg druk [was]. En nogmaals, overdag zijn de Taliban niet zo aanwezig als 's nachts"*.

Verzoeker voert verder aan dat verweerder geen poging heeft gedaan om zich te verdiepen in het aspect van de terugkeer van zijn broers naar hun geboortedorp, terwijl dit volgens hem fundamenteel is. Hij stelt dat verweerder vooral spontane verklaringen hieromtrent verwachtte, terwijl het spontaniteits-criterium slechts één van de indicatoren is voor de geloofwaardigheid van de verklaringen. Hij betoogt dat indien wordt opgemerkt dat een verzoeker moeite heeft om spontaan precieze verklaringen af te leggen, zoals dit bij hem geval was, het verweerder toekomt om al het mogelijke te doen om op een andere manier zoveel mogelijk informatie van deze verzoeker te verkrijgen. Er hadden hem, met andere woorden, meer precieze en gesloten vragen moeten worden gesteld, vooraleer te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker legt verder uit: *"mijn broers [hielden] zich tijdens de eerste twee maanden van de Taliban-overname in Kabul verborgen [...] en [konden] zich niet [...] verplaatsen uit angst om door de Taliban opgepakt te worden. Na de aankondiging van de amnestie besloten mijn broers terug te keren naar hun geboortedorp omdat het land door de Taliban wordt gecontroleerd en er geen uitweg is. Bovendien hebben ze elk een gezin, dus is het moeilijker voor hen om aan vluchten te denken, omdat je daar ook geld voor nodig hebt. In Kabul werd het te ingewikkeld om te leven, ze moesten hun gezinnen te eten geven, dus keerden ze terug naar het dorp om werk te zoeken"*. Verzoeker betoogt aldus dat zijn broers zijn teruggekeerd naar hun dorp, omwille van een gebrek aan mogelijkheden om te vluchten. Bovendien, zo benadrukt hij, is één van de broers daarna vermoord en is de andere broer vermist.

Wat betreft de dood van zijn broer A.W., legt verzoeker nog uit dat hij zich verkeerd heeft uitgedrukt. Hij stelt dat hij onder druk had gezegd dat het zijn broer was die hem de documenten had gestuurd, maar dat dit niet het geval was. Hij wijst erop dat het iemand anders van zijn familie was die hem deze documenten via de telefoon van zijn broer A.W. heeft gestuurd.

Verzoeker betwist ten slotte niet dat de door hem verstrekte documenten op zich geen afdoende bewijs vormen, maar geeft aan dat ze samen genomen met zijn voldoende gedetailleerde verklaringen als bewijs kunnen gelden.

2.3. Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet en geeft hierbij een uitgebreide technische uiteenzetting van de voorwaarden voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst voor de veiligheidssituatie in Afghanistan naar meerdere rapporten, van onder andere de VN-Veiligheidsraad, Amnesty International en Nansen. Hij stelt dat uit deze rapporten blijkt dat bij een terugkeer zijn leven gevaar loopt als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan, waarbij hij ook wijst op het arrest Elgafagi van het Hof van Justitie. Verzoeker benadrukt dat het CGVS het willekeurig geweld onterecht herleidt tot geweld gerelateerd aan situaties van *“open combat”*, terwijl het geweld waaraan hij zal worden blootgesteld veel *“insidieuzer en geniepiger”* van aard kan zijn. Hij wijst erop dat de taliban op totaal willekeurige wijze de macht uitoefenen en dat er geen *“rule of law”* bestaat in Afghanistan. De beschikbare informatie is volgens hem onvoldoende.

Verzoeker betoogt in dit verband ook dat, indien hij zou worden beschuldigd van verwestering, hij in geen geval een beroep zal kunnen doen op een eerlijk proces en hij lijfstraffen of de doodstraf zou riskeren. Deze willekeur brengt volgens hem een andere vorm van geweld met zich mee, namelijk geweld tegen de individuele vrijheid. Hij benadrukt dat de psychologische druk waaronder Afghanen leven verschrikkelijk is en hij niet kan weten welke *“regels”* hij riskeert te overtreden bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij stipt nogmaals aan dat hij ingevolge zijn verblijf in het Westen en *“de al dan niet vermeende minstens gepercipieerde verwestering”* riskeert te worden geviseerd door de taliban.

Verzoeker wijst verder ook op de penibele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die enkel is verslechterd na de machtsovername door de taliban. De grootste risicoprofielen voor deze humanitaire crisis zouden voornamelijk vluchtelingen zijn die terugkeren naar Afghanistan. De huidige humanitaire crisis is de ergste die Afghanistan ooit al heeft gezien. Verzoeker verwijst hierbij naar meerdere artikelen en rapporten, waaruit hij ook citeert. Hij betoogt bij een terugkeer in Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij is van oordeel dat de drastische humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan een direct gevolg is van de keuzes die het taliban-regime heeft gemaakt en de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreem precaire situatie. Hij stelt nog dat bij zijn terugkeer naar Afghanistan een schending dreigt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en België verplicht is om een dergelijke schending te vermijden.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomende onderzoek.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 13 maart 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023.

3.2. Op de terechtzitting van 19 maart 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer, met zes foto's van hemzelf *“met vrienden”*. Hij betoogt dat deze stukken aantonen dat hem alsnog de status van vluchteling moet worden toegekend, maar licht dit in zijn nota niet verder toe.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. De huidige situatie is niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.6.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 26 januari 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoekers vader was een kolonel in het Afgaanse leger en stierf ongeveer 14 jaar geleden een natuurlijke dood. Verzoekers broer A.W. werkte voor de nationale politie in de academie van Maidan Wardak. Hij stond er in voor faciliteiten en onderhoud. Verzoekers broer O. werkte op dezelfde academie als politieagent. Op een avond bezochten zes leden van de taliban verzoeker in zijn huis. Zij zeiden dat verzoekers broers dienden te stoppen met hun werk en zijn daarna vertrokken. Verzoeker heeft zijn broers gecontacteerd, maar zij bleven hun jobs uitoefenen. Een week later kwamen drie talibanleden opnieuw naar het huis van verzoeker. Zij sloegen en schopten hem en namen hem mee. Toen ze het huis van de malek passeerden, vroeg verzoekers oom de taliban om met de malek te praten, waarna de malek en andere ouderen hen overtuigden om verzoeker niet mee te nemen. Hierop vertrok het gehele gezin vier dagen later naar Kaboel. Enige tijd later kreeg verzoeker een dreigetelefoon van de taliban dat zij verzoeker eender waar zouden vinden en zijn gehele familie dan zouden vermoorden. Na acht maanden in Kaboel, zag verzoeker één van de talibanleden die eerder zijn huis had bezocht. Hierop besloten zijn broers dat hij het land moest verlaten. Ongeveer twee maanden later vertrok verzoeker uit Afghanistan. Hij kwam voor de machtsovername door de taliban aan in België. Tijdens de machtsovername verloren verzoekers broers hun werk en verhuisden zij uiteindelijk terug naar hun dorp. Drie à vier maanden later werd 1 van de broers, A.W., doodgeschoten, vermoedelijk door de taliban, en zijn andere broer, O., raakte de dag erop vermist.

4.6.3. Om dit vluchtrelaas te ondersteunen, heeft verzoeker kopieën voorgelegd van volgende documenten:

- zijn identiteitskaart en paspoort,

- een foto samen met zijn broers O. en A.W.,
- een certificaat van het werk van zijn vader,
- benefietsdocumenten na de dood van zijn vader,
- werkcertificaten en de werkbades van zijn broers O. en A.W.,
- foto's van O. en A.W. op hun werk.

4.6.4. De Raad merkt allereerst op dat alle door verzoeker voorgelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijs-waarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afgaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 6, COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Zoals verweerder terecht opmerkt, kunnen de voorgelegde identiteitskaart en het paspoort ook enkel de identiteit van verzoeker bevestigen. Zijn identiteit wordt echter niet concreet betwist. Inzake de stukken in verband met zijn vader wordt het verder op zich niet betwist dat deze is overleden. Verzoeker betwist op zijn beurt niet dat op het voorgelegde document inzake het werk van zijn vader het vak waar zijn naam zou moeten worden ingevuld blanco werd gelaten. Dit stuk en de benefietsdocumenten kunnen het eigenlijke relaas van verzoeker niet ondersteunen en vermogen niet een reële en actuele vrees in hoofde van verzoeker aan te tonen. Verzoeker betwist verder ook niet concreet de beoordeling door verweerder dat uit de documenten aangaande de jobs van O. en A.W., of uit de voorgelegde foto met deze personen, niet kan worden afgeleid dat zij daadwerkelijk de broers zijn van verzoeker.

Geen van de voorgelegde stukken handelt bovendien concreet over de verklaarde gebeurtenissen.

Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.6.5. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, en aan de gebeurtenissen die in de nasleep hiervan zouden hebben plaatsgevonden. Verzoeker is er niet in geslaagd om de beweerde vervolging door de taliban aannemelijk te maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal b i j k e n .

4.6.6. De Raad treedt de commissaris-generaal allereerst bij in zijn beoordeling dat verzoeker tegen-strijdige en onduidelijke verklaringen aflegde over het huisbezoek door de taliban en dat hierdoor de geloofwaardigheid van het relaas reeds ernstig in het gedrang komt.

Zo verklaarde verzoeker eerst dat zijn oom, op het moment dat de taliban aanstalten maakten om hem mee te nemen, de malek op de hoogte had gebracht en deze vervolgens, samen met andere ouderen, “naar daar [kwamen]” en spraken met de taliban (gehoor CGVS, p. 11: “135. [...] Ze wilden mij meenemen. Maar mijn maternale oom bracht de malek van het dorp op de hoogte. Hij informeerde hem dat ze mij wilden meenemen. De malek en andere ouderen kwamen naar daar en spraken met de taliban. Ze zeiden hen om mij niet mee te nemen, ik was te jong om mee te nemen.”). Eenzelfde versie van de feiten gaf verzoeker in zijn volgende verklaringen over dit incident (gehoor CGVS, p. 13):

“Wat gebeurde er deze keer?

161. Ze klopten, ik deed open. Ze zeiden: waarom zijn je broers nog niet terug. En ze begonnen me meteen te slaan en schoppen. Ze probeerden me mee te nemen. Maar intussen had mijn oom de malek op de

hoogte gebracht. De malek kwam met de ouderen. Ze zeiden dat ze mij niet moesten meenemen, dat ze met mijn broers zouden praten om met hun werk te stoppen.

Welke oom ging de malek halen?

162. [D.S.]

Hoe zag hij de taliban u slaan, was hij aanwezig in huis?

163. Hij woont naast ons, mijn moeder bracht hem op de hoogte.

En dan ging hij de malek halen?

164. Ja. En de malek kwam met de ouderen.”

Verzoeker gaf aanvankelijk dus duidelijk aan dat, op het ogenblik dat de taliban hem wilden meenemen, zijn oom de malek op de hoogte bracht en de malek vervolgens samen met enkele ouderen ter plaatse kwam. Nadat verzoeker er vervolgens op wordt gewezen dat de oom en de malek en de ouderen wel heel snel moeten hebben gehandeld en gevraagd te verduidelijken hoe ver de malek van het huis van zijn oom woonde, wijzigt verzoeker zijn verklaringen als volgt:

“Zowel uw oom als de malek en de ouderen reageerden blijkbaar snel?

165. Ja maar mijn oom woont dicht bij ons. Toen de taliban met mij sprak liep mijn moeder naar hem. Toen mijn oom naar buiten kwam wilde de taliban mij meenemen. Hij liep naar de malek en vroeg om zijn hulp omdat de taliban mij mee wilde nemen.

Hoe ver woont de malek van uw oom zijn huis?

166. Er waren twee moskeeën. Bij de kleine moskee is mijn huis. Daar zijn 20 à 25 huizen. Alle andere huizen zijn aan de kant van de grote moskee. De malek is zo'n vijftien minuten van ons huis. Mijn oom ging naar hem. De taliban nam me van mijn huis, we waren onderweg. We moesten door het grote dorp passeren, waar de malek zijn huis was. Toen de taliban mij uit mijn huis meenam, toen was mijn oom nog bij mij. Hij was nog niet naar de malek. Hij sprak met de taliban maar de taliban luisterde niet naar mijn oom. Toen de taliban mij aan het meenemen was was mijn oom nog bij mee. Toen we aan het huis van de malek passeerden vroeg mijn oom de taliban om met de malek te spreken. Dan deden zij dat.

Dus de taliban was met u aan het passeren langs het huis van de malek?

167. Ja.” (gehoor CGVS, p. 13).

Ineens is er dus niet langer sprake van dat, op het ogenblik dat de taliban verzoeker wilden meenemen, de oom naar de malek ging en deze ter plaatse kwam met enkele ouderen. Wel houdt verzoeker voor dat toen de taliban hem meenamen uit zijn huis zijn oom nog steeds bij hem was en nog niet naar de malek was. Zijn oom vergezelde hem toen de taliban hem meenamen en toen ze het huis van de malek passeerden vroeg de oom de taliban om met de malek te spreken, die dit ook deden. Deze verklaringen zijn wel degelijk tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen en weinig coherent of eenduidig te noemen.

Verzoeker houdt thans voor dat er sprake is van een misverstand, gelet op zijn moeilijkheden om zijn ervaringen onder woorden te brengen. Hij stelt zich slecht te hebben uitgedrukt en dat hij bedoelde dat de malek inderdaad was gekomen, zonder echter expliciet te hebben gezegd dat hun ontmoeting bij hem thuis had plaatsgevonden. Hij betoogt dat hij bedoelde dat, toen hij werd meegenomen door de taliban, de malek hiervan op de hoogte was en hen benaderde toen zij langs het huis van de malek kwamen. Hij wijst op de intense angst die hij kende ten tijde van de gebeurtenissen en betoogt dat dit een impact kan hebben op het geheugen. Hij voegt hieraan toe ook de mogelijkheid van een vertaalfout niet uit te sluiten. Hij betreft nog dat er tijdens het persoonlijk onderhoud niet op deze *‘tegenstrijdigheid’* werd gewezen.

Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt evenwel nergens dat verzoeker concrete moeilijkheden had om zijn ervaringen onder woorden te brengen of om zich uit te drukken. Zowel wanneer hem de mogelijkheid werd gegeven om vrij over zijn relaas te vertellen als wanneer hij gerichte vragen kreeg, kon hij telkens op pertinente en gestructureerde wijze vertellen over zijn vluchtrelaas. Uit het gehoor-verslag en wat voorafgaat blijkt niet zozeer dat verzoeker problemen had om uit zijn woorden te komen of zich uit te drukken, maar eerder dat hij zijn verklaringen bijstelde nadat hij erop werd gewezen dat in de door hem geschetste gang van zaken zijn oom en de malek en de ouderen wel heel snel moeten hebben gereageerd en wanneer werd doorgevraagd over een bepaald aspect van zijn relaas, met name de afstand van het huis van de oom tot het huis van de malek. Verzoeker kan ook niet overtuigen dat de hele kwestie erop neer zou komen dat hij zich slecht uitdrukte. Door thans te benadrukken dat hij nooit expliciet heeft gezegd dat de ontmoeting van de malek en de ouderen met de taliban plaatsvond bij hem thuis slaagt hij er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen te verklaren, in het bijzonder wat betreft het ogenblik dat de oom naar de malek zou zijn gegaan en of het wel de oom was die de malek ging halen dan wel eerder de oom die de taliban vroeg om met de malek te gaan praten toen ze diens huis passeerden. Verzoekers betoog dat de intense angst ten tijde van de gebeurtenissen een impact kan hebben op zijn geheugen kan evenmin overtuigen, net zomin als zijn betoog dat een vertaalfout niet kan worden uitgesloten. Er is zo allereerst geen sprake van dat verzoeker zich bepaalde aspecten van zijn relaas niet meer precies kon herinneren, wel dat hij – gewezen op een mogelijke eigenaardigheid in zijn relaas en om verdere verduidelijking gevraagd – bepaalde details van zijn relaas bijstelde en waarover verweerder terecht stelde

dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit relaas en het ingeroepen voorval met de taliban. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij de tolk goed kon begrijpen, waarop hij bevestigend heeft geantwoord (gehoor CGVS, p. 2). Bovendien heeft verzoeker op het einde van zijn gehoor nogmaals gesteld dat hij alle vragen goed heeft begrepen, dat hij de tolk goed heeft begrepen en dat hij geen verdere vragen of opmerkingen had (gehoor CGVS, p. 19). Verzoeker werd ook nog gewezen op de mogelijkheid om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen. Op geen enkele wijze toont verzoeker met zijn zeer gratuite opmerking dat er mogelijk een vertaalfout is gebeurd aan dat er zich ook daadwerkelijk een probleem heeft voorgedaan met de tolk of met de vertalingen van het asielrelaas.

Verzoeker kan ook moeilijk voorhouden dat hij ter zake niet de mogelijkheid had om zijn verklaringen toe te lichten en te verduidelijken. Verzoeker werd zo tijdens het interview uitdrukkelijk gewezen op het gegeven dat zowel zijn oom als de malek wel heel snel moeten hebben gereageerd en er werd hem ook gevraagd te verduidelijken hoe ver de malek woonde van het huis van zijn oom. Deze vragen stelden hem in staat om zijn relaas te verduidelijken. Bovendien, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet werd geconfronteerd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met alle inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidige beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt, maar waarmee hij de Raad niet weet te overtuigen (RvS 5 juni 2019, nr. 244.696).

4.6.7. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij in zijn vaststelling dat verzoeker eveneens onlogische verklaringen heeft afgelegd over de verhuis van de familie naar Kaboel. Volgens de eigen verklaringen van verzoeker hadden de taliban de volledige controle over het dorp, in die mate dat er aan hen belastingen werden betaald en zij de de facto politie van het dorp waren (gehoor CGVS, p. 7). Het is dan ook zeer opmerkelijk te noemen dat verzoeker, amper vier dagen nadat hij bijna werd meegenomen door de taliban om zijn broers onder druk te zetten, samen met zijn familie van minstens acht personen en met een vrachtwagen, zonder enig probleem het dorp kon verlaten. Verzoekers verklaring dat de taliban overdag niet veel aanwezig waren in het dorp doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat het *“algemeen bekend”* is dat de taliban alleen 's nachts actief zijn in de dorpen die onder hun controle staan en dat het op het moment van de verhuis heel druk was in het centrum van het district. Met deze kritiek weerlegt verzoeker echter de voorgaande vaststellingen niet. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat de taliban, ook in dorpen die reeds onder hun controle staan en waar zij de facto de politie van het dorp zijn, enkel 's nachts actief zouden zijn, noch kan er worden ingezien waarom de taliban ook daar enkel 's nachts operatief zouden zijn, daar zij ook overdag niet zouden worden geconfronteerd met de overheidsdiensten.

4.6.8. Verder kan de Raad de commissaris-generaal ook volgen waar hij stelt dat er tegenstrijdigheden en inconsistenties zijn te vinden tussen de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de DVZ enerzijds en bij het CGVS anderzijds. Bij zijn gehoor op de DVZ heeft verzoeker zo gesteld dat hij ongeveer een jaar in Kaboel heeft verbleven, maar dat hij telefoontjes van de taliban met doods-bedreigingen kreeg. Nadat hij dit vertelde aan zijn broers, zeiden zij dat verzoeker Afghanistan diende te ontvluchten, waarna hij dit heeft gedaan. In zijn persoonlijk gehoor op het CGVS spreekt verzoeker echter slechts over één telefoontje, waarna hij van nummer zou zijn veranderd (gehoor CGVS, p. 15). Ook gaf hij in zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet aan dat dit telefoontje de aanleiding was voor de beslissing om het land te verlaten. Dit was immers het tegenkomen van één van de talibanleden die eerder zijn huis had bezocht in Kaboel. Over deze gebeurtenis heeft verzoeker echter niets gezegd in zijn gehoor bij de DVZ, hoewel verzoeker dus later verklaart dat dit de directe aanleiding was om het land te verlaten. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen over wat de directe aanleiding was om het land te verlaten en het wanneer en waarom zijn broers hem vertelden om Afghanistan te ontvluchten, verschillen aldus van elkaar. Dergelijke tegenstrijdigheden die handelen over de directe aanleiding om het land te verlaten, wat een essentieel aspect is van het vluchrelaas, ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van de asielmotieven.

Verzoeker laat deze motieven uit de bestreden beslissing onaangeroerd en gaat er geenszins concreet op in. Hij stelt slechts op algemene wijze dat het gehoor bij de DVZ vaak in moeilijke en slordige omstandigheden plaatsvindt en dat asielzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten beknopt samen te vatten. Hij wijst nog op de stress die asielzoekers kennen en mogelijke taal- en culturele barrières. Hij merkt ook op dat er geen juridische vertegenwoordiging is bij het gehoor op de DVZ, waardoor het onmogelijk is om te controleren hoe dit gehoor is verlopen. Door zich te beroepen op algemeenheden en

hypothese toont verzoeker echter geenszins concreet aan dat zijn gehoor bij de DVZ chaotisch is verlopen of hij er niet de kans kreeg of had de belangrijkste aspecten van zijn relaas te vertellen, om welke reden dan ook. Dit kan ook niet blijken uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker geeft allerlei mogelijke 'problemen' weer, maar laat na om concreet te stellen dat hij enig probleem heeft ondervonden. Zowel uit het gehoorverslag van de DVZ als uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeker de tolk goed heeft begrepen en dat hij geen verdere opmerkingen had. Hij heeft bovendien een 'fout' in het verslag van de DVZ spontaan verbeterd in het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze verbetering draaide echter niet omtrent de dreigtelefoontjes die hij stelde te hebben ontvangen tijdens zijn verblijf in Kaboel of omtrent de aanwezigheid van een van de talibanleden in de bazaar in Kaboel. Verzoeker kan met zijn kritiek dan ook niet overtuigen.

4.6.9. Tot slot heeft verweerder op pertinente en terechte gronden geoordeeld dat verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door zijn verklaringen inzake de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan.

Zo verklaarde verzoeker allereerst dat zijn broers ongeveer twee maanden na de machtsovername door de taliban vanuit Kaboel samen met de gehele familie zijn teruggekeerd naar het dorp vanwaar ze afkomstig zijn, niettegenstaande de familie er reeds problemen zou hebben gekend met de taliban die er reeds langere tijd de controle hadden en de familie nooit was ingegaan op de eisen van de taliban. Dit is reeds opmerkelijk te noemen, indien de broers werkelijk vreesden voor hun leven en dat van hun familieleden omwille van hun eerdere werk.

Verzoeker voert thans aan dat verweerder geen poging heeft gedaan om zich te verdiepen in het aspect van de terugkeer van zijn broers naar hun geboortedorp, terwijl dit volgens hem fundamenteel is. Verzoeker legt uit dat zijn broers zijn teruggekeerd naar hun dorp, omwille van een gebrek aan mogelijkheden om te vluchten. Hij geeft aan dat hij niet de kans kreeg om dit te verduidelijken. Dit betoog kan evenwel niet overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker op het CGVS, en dit spontaan, heeft kunnen wijzen op het gegeven dat zijn broers uit noodzaak zijn teruggekeerd naar hun dorp. Hierop is de interviewer vervolgens ook concreet teruggekomen, waarna verzoeker dezelfde uitleg gaf als deze die hij thans aanbrengt (gehoor CGVS, p. 11 en 15-16). Zijn betoog dat hij tijdens het gehoor moeite zou hebben gehad om ter zake spontaan precieze verklaringen af te leggen of een en ander te verduidelijken strookt geheel niet met wat blijkt uit het gehoorverslag. Dit gegeven verandert verder ook weinig aan de vaststelling dat het opmerkelijk is dat de broers samen met hun familieleden terugkeerden naar het dorp ondanks de eerdere problemen die ze er zouden hebben gekend met de taliban, ook al was het moeilijk rondkomen in Kaboel of hadden ze niet het geld om met heel de familie het land te ontvluchten.

Hier komt bij dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn oudste broer ongeveer vijf à zes maanden na de machtsovername werd vermoord en dat zijn andere broer daarna is verdwenen. Zo stelde het CGVS vast dat er sterke indicaties zijn op basis van de voorgelegde documenten dat verzoekers broer A.W. niet werd vermoord door de taliban 5 of 6 maanden na hun machtsovername, gelet op volgende vaststellingen:

"U verklaart dat het [A.W.] was die u deze documenten heeft doorgestuurd via WhatsApp (CGVS, p. 12, punt 142 en 147). U hebt de documenten op de dag van uw persoonlijk onderhoud zelf in papieren versie ingediend. De bestandsnaam van de stukken staat bij de meeste documenten bovenaan aangegeven. Wanneer men via WhatsApp documenten download bestaat het standaardformaat voor de bestandsnaam onder andere uit de datum waarop het bestand is doorgestuurd. Dit blijkt uit informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Bij de documenten die u neerlegt is deze datum 24 december 2022, meer dan een jaar na de machtsovername dus. Gezien u verklaart dat uw broer [A.W.] u via WhatsApp deze stukken heeft doorgestuurd doet deze vaststelling dus vragen rijzen. Het CGVS erkent evenwel dat de bestandsnaam ook door de gebruiker aangepast zou kunnen geweest zijn. Maar dat dit iemand de bestandsnamen van al deze stukken in het standaardformaat zou laten maar dan wel de datum zou manipuleren op een manier die nadelig is voor het dossier, houdt weinig steek. Bovenstaande vaststelling doet dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dood van uw broer [A.W]."

Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven. Hij spreekt zichzelf ook tegen waar hij terzelfdertijd stelt dat hij zich inzake de dood van zijn broer verkeerd zou hebben uitgedrukt enerzijds en dat hij onder druk zou hebben verklaard dat de documenten door zijn broer werden verstuurd anderzijds. Hij betoogt in het verzoekschrift dat het in werkelijkheid "iemand van zijn familie" was die hem deze documenten via de telefoon van zijn oudste broer zou hebben doorgestuurd. Deze zeer vage en op geen enkele wijze onderbouwde kritiek kan echter niet overtuigen. Er kan ook niet worden ingezien onder welke druk verzoeker stond om te verklaren dat hij deze stukken heeft ontvangen van zijn broer of waarom hij zei dat hij deze voor de machtsovername reeds had ontvangen (gehoor CGVS, p. 11 – 12, punten 141 – 147). Verzoeker kan trouwens ook geen enkel begin van bewijs van de dood van zijn broer A.W. voorleggen, zelfs geen foto's van de begrafenis (gehoor CGVS, p. 17). Wanneer verzoeker op de zitting opnieuw wordt geconfronteerd met het

gegeven dat hij op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat het zijn broer was die hem de stukken had doorgestuurd en dit reeds voor de machtsovername, geeft hij verder als uitleg dat dit een fout moet zijn geweest van de tolk op het CGVS. Dit betreft opnieuw een blote bewering die niet kan overtuigen en waarmee verzoeker enkel maar verder zijn geloofwaardigheid op de helling zet. Gedurende het gehoor blijkt nergens dat er zich ook maar enig probleem stelde met de tolk.

De Raad benadrukt dat het lot van verzoekers broers na hun terugkeer naar hun dorp essentieel en determinerend is om de actuele vrees in hoofde van verzoeker te beoordelen. De door verzoeker ingeroepen problemen met de taliban worden immers volledig opgehangen aan het vroegere werk van de broers en hij gaf aan dat de bedreigingen aan zijn adres louter tot doel hadden zijn broers onder druk te zetten (gehoor CGVS, p. 15). Indien verzoekers broers zonder problemen hun leven kunnen verderzetten in het dorp valt niet in te zien dat verzoeker wel nog enig probleem met de taliban zou moeten vrezen omwille van het eerdere werk van zijn broers, zelfs daargelaten de eerdere ingeroepen problemen met de taliban. Net op dit punt heeft verweerder terecht vastgesteld dat er sterke indicaties zijn op basis van de voorgelegde documenten dat verzoekers broer A.W. niet werd vermoord door de taliban 5 of 6 maanden na hun machtsovername, zoals verzoeker nochtans inroept. Er zijn dan ook sterke indicaties dat verzoekers 'vermoorde' broer nog steeds leeft, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende verdwijning van de andere broer. Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent tasten de geloofwaardigheid van zijn gehele relaas aan.

Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in om de volgende motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen, die bijgevolg door de Raad wordt bijgetreden:

"Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw en broer vermoord werd en uw andere broer vermist is. Uit de bovenstaande geloofwaardigheidsanalyse blijkt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas dat uitmondde in de dood van uw ene broer en de verdwijning van uw andere broer. Nu er daarenboven ook sterke indicaties zijn dat uw 'vermoorde' broer effectief nog leeft, kan ook geen geloof meer worden gehecht aan de omstandigheden van de beweerde verdwijning van uw andere broer. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de situatie van uw broers en de aanloop daarna toe, toont u de problematische situatie waarin deze laatsten zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zoals hierboven aangehaald kan aan uw relaas daarover geen geloof worden gehecht. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."

4.6.10. Verzoeker benadrukt nog het gegeven dat hij in een klein dorp is opgegroeid, nooit iets anders dan een onveilige omgeving heeft gekend en geen hogere opleiding heeft gevolgd. Dit "kwetsbaar profiel" is volgens hem bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen onvoldoende in rekening gebracht. Dit betoog kan opnieuw niet overtuigen. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker ongeveer 24 jaar oud, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige verklaringen af te leggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. De Raad wijst er nog op dat verzoeker verklaarde elf jaar naar school te zijn gegaan en dat hij kan lezen en schrijven (gehoor CGVS, p. 6). Op basis van het door verzoeker voorgehouden profiel ziet de Raad geen concrete redenen waarom hij niet in staat was nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande de kernelementen van zijn vrees en er blijkt ook niet dat er zich tijdens het gehoor concrete problemen stelden. Evenmin blijkt dat verzoeker om reden van stress of druk niet op rustige en serene wijze zijn verhaal heeft kunnen doen. Noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt verder dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn

opmerkingen geven op het einde. Zijn rechten werden dus gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Zijn relaas werd daaren-boven ook niet als ongeloofwaardig beschouwd omdat het niet zou gaan om een spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal, maar wel omdat het verklaarde relaas op verschillende punten tegenstrijdig, onaannemelijk en weinig coherent is. Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in dit alles in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker kan evenmin overtuigen dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van de jobs van zijn broers bij de politie of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees op deze grond heeft. Het motief in de bestreden beslissing inzake het eerste incident met de taliban wordt door de Raad als overtoollig beschouwd, zodat de kritiek hierop niet moet worden besproken.

4.6.12. Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

4.6.13. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering. Tijdens zijn gehoor op het CGVS wees verzoeker er reeds op dat hij evenzeer vreest voor een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in een niet islamitisch land. Ook in zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij ingevolge zijn verblijf in het Westen riskeert te worden geviséerd door de taliban. Hij benadrukt dat de psychologische druk waaronder Afghanen leven verschrikkelijk is en hij niet kan weten welke *“regels”* hij riskeert te overtreden bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij betoogt dat hij een leven hier heeft en dat hij deelneemt aan meerdere sociale activiteiten. Hij legt foto's voor van hem met vrienden. Hij geeft ook aan te werken, al worden hieromtrent geen stukken voorgelegd.

4.6.14. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige *‘geldende normen’* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’* (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *‘Taliban General Directorate of Intelligence’* (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsover-name door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en

amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022; EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, “*Afghanistan - taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*gelooftethiek en denkwijze*” van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten

wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *'oorspronkelijke status'*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *"verwesterd"* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.15. De Raad wenst allereerst te benadrukken dat verzoeker niet meer heel jong was toen hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Verzoeker verklaarde te zijn geboren in 1999, begin 2021 Afghanistan te hebben

verlaten en voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 in België te zijn aangekomen. Volgens zijn eigen verklaringen was hij dus minstens 21 jaar op het moment dat hij Afghanistan heeft verlaten. De belangrijkste periode in zijn ontwikkeling als (jong)volwassene heeft dus in Afghanistan plaatsgevonden, eerder dan in België. Verzoeker had al een belangrijke maturiteit toen hij vertrok en was ook reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Hij betwist ook geenszins dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden nog kent of er minstens nog mee is vertrouwd. De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2021, in casu ongeveer ruim twee en half jaar, is verder ook betrekkelijk kort en op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Er blijkt niet dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie in dat land (gehoor CGVS, p. 4-6). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zich identificeert als Pashtou (gehoor CGVS, p. 3).

Het loutere gegeven dat verzoeker in België werkt, deelneemt aan sociale activiteiten, die overigens niet verder worden gespecificeerd, en hier vrienden zou hebben, toont nog niet aan dat hij fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Alleszins blijft verzoeker in gebreke dit op enige wijze concreet aan te tonen. Deze elementen doen zo nog niet vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan, rekening houdend met de hiervoor ter zake reeds gedane vaststellingen. Evenmin blijkt hieruit normoverschrijding. Verzoeker toont ook niet aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of een andere actor van vervolging zal worden toegedicht die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of de methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker nog familieleden in Afghanistan en staat hij nog met hen in contact. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.6.16. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingen-verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineens-storting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreffen bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder wel degelijk als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomst-regio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is

vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet aantoont. De verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig, nu dit handelt over de situatie waarin de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is hiervan in voorliggend geval evenwel geen sprake. Ook een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt zo allereerst dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Hij heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De bestreden beslissing staat verder niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoeker daarnaast de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde. Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wordt opgemerkt dat ter zake elke toelichting ontbreekt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. De aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4.10. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS